

Zo, nu hebben jullie allemaal een nieuw boek in handen, een boek dat je zelf wellicht niet zomaar uit zou kiezen. Ik heb dat het afgelopen jaar ook een aantal keer gehad, en dat komt door de leesclub van Martine. Het is natuurlijk de leesclub van ons alle zeven, maar Martine is de bedenker, en de drijvende kracht.

Anderhalf jaar geleden vroeg Martine mij of ik met haar een leesclub wilde beginnen. We kenden elkaar nog maar een jaar, en ik was in dat jaar een beetje verliefd geworden op Marc en Martine samen. Ik was nogal vereerd dat de geweldige persoon die de Club van Echte Lezers had bedacht mij dit vroeg. Ze leek me iemand die hoge eisen stelde. En het leek mij eigenlijk altijd iets voor grote mensen, zo'n leesclub.

Na een ronselperiode - de eisen waren inderdaad hoog - gingen we een jaar geleden van start. We lazen dwars door genres en werelddelen, aten diners die bij het thema van het boek pasten, leerden van de blikken van de anderen, merkten hoe wankel onze mening soms was, en discussieerden flink over wat literatuur nou eigenlijk tot literatuur maakte, en wat níét - en nee, we zijn er nog niet uit.

Na twee boeken werd Martine ziek. Dat was geen reden voor een pauze, integendeel: we hadden meerdere geweldige bijeenkomsten in het ziekenhuis, uiteraard met meegebracht bijpassend eten. In de maanden daarna lazen we steeds sneller omdat de tijd beperkter werd. Op 17 december kozen we, na een vurig pleidooi van Martine, als nieuw boek *Swing Time*, van Zadie Smith. Ik ben nu halverwege, en ze had natuurlijk gelijk: dit moet je lezen.

Dit gedicht schreef ik in maart, tijdens een van die verrotte chemo's:

De apparaten druppen te vertrouwd
de dingen weer je lichaam in.
De kamer is te groot voor jou te klein
voor alles wat ik in je ogen zie,
en jij te wit in dat te zakelijke bed.
Ik breng met lege handen eten langs en
dorpsverhalen (wie het doet met wie, het boek
dat prachtig was, ik ben zo achterlijk
gelukkig, eindelijk). En buiten sta ik
vuistgebald te leven, adem ik te diep,
ik ben weer levender, weer levender
dan eerst.

Rosa Schogt, januari 2017